

RESSÒ DE LA PARAULA

Ulls, llavis i cor del sacerdot

Déu ens ha concedit la gràcia de conèixer algunes persones que han sabut realitzar en les seves vides allò que al comú dels mortals sembla difícil o, fins i tot, impossible. Recordo especialment un laic, ben a prop meu, per a mi admirable, molt intel·ligent i culte, d'una perfecta noblesa i fidelitat a l'Església i al bisbe, però alhora radicalment lliure per a manifestar el que creia era veritat. De fet, parlava i actuava amb absoluta fidelitat i llibertat alhora, sigui davant l'autoritat, sigui davant un germà del Moviment (d'Acció Catòlica). No sempre es feia el que ell deia, però sempre era escoltat: les seves paraules tenien el pes de l'autenticitat de la seva persona i de la netedat d'intenció. Jo mateix vaig comprovar que això no ho feia sense pagar el preu de forts sofriments interns i d'alguna que altra malaltia.

El manuscrit ho demana al sacerdot:

«Clarivident,
parlant amb franquesa,
un amic de la pau,
un enemic de la inèrcia,
sempre constant...»

La clarividència i la franquesa en el parlar semblen dues germanes que van de la mà: és una mateixa claredat, tant en el coneixement com en la parla. Però de vegades alguna de les dues es perd pel camí i, aleshores, l'efecte és nefast. Una veritat coneguda i no manifestada per por, és com si no existís; un parlar franc, que no digui una veritat és una mentida inútil. El que se li demana al sacerdot és uns ulls de la intel·ligència ben desperts i, alhora, uns llavis lliures i valents per a dir la veritat coneguda.

Una mica més difícil és que aquestes dues virtuts donin la mà també a la pau. Ja ens deien els filòsofs grecs que podem ser amics i procurar la pau que dona l'amistat, però que més amics hem de ser de la veritat, i aquesta no es pot amagar. Per altra banda, de què ens serviria la pau, si no fos bastida sobre la veritat? De què serveix un sacerdot simpàtic i amable, que estima a tots i de tots és estimat, si gaudeix d'aquesta pau, perquè mai diu la veritat tal com és, sinó que només manifesta el que cadascú vol escoltar? Els amics de la veritable pau ho són abans de la veritat.

Encara se'ns parla d'una altra amiga, que donant-li la mà, aporta al grup de virtuts el gran valor de l'eficàcia. És la constància. Viu molt lligada a la fermesa i la fidelitat i no té res a veure amb la inèrcia (manca de força i creativitat) i la tossuderia (manca d'escolta, de flexibilitat i de seny). Front a la inèrcia, la constància és activa, front a la tossuderia roman oberta. Aprenem de l'Apòstol de la Nova Aliança:

—El sacerdot no té cap vel a la cara, ni per a mirar ni per a parlar: va amb els ulls oberts i la cara descoberta reflectint la glòria de Déu (2Co 3,12-18).

—La seva paraula, en tant que Paraula de Déu, no està encadenada (2Tm 2,9), serveix la veritat amb pau, amor i pedagogia (2Tm 2,22-26).

—Roman en el seu servei, «constant en l'amor no fingit» (2Co 6,6) fins a desgastar-se i consumir-se (2Co 4,16).

Res del que demanem al bon sacerdot resulta contradictori si recordem que, com a virtut evangèlica, sempre és obra de l'Esperit Sant, el Déu - amor en ell.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Simposi internacional sobre Jesucrist a la FTC

► La Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), amb seu a Barcelona, organitzà, els dies 13 i 14 del passat mes de maig, un simposi internacional sobre «El Jesús històric i el Crist de la fe», com a continuació del de fa dos anys sobre la historicitat de la figura de Jesús. En deixem constància amb aquesta fotografia de la presidència d'una de les sessions en la qual apareixen, d'esquerra a dreta, el Dr. Armand Puig, degà de la FTC; Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic; i el Dr. Gaspar Mora, vicedegà de la FTC. Més de 250 persones es varen inscriure en aquest simposi que fou veritablement ecumènic, ja que teòlegs de diverses confessions cristianes i teòlegs catòlics de casa nostra varen dialogar i mostrar que creix el consens entorn de la figura de Jesucrist i que la Bíblia és el gran instrument de l'ecumenisme en la conjuntura actual.

JORNADA DE LA RESPONSABILITAT EN EL TRÀNSIT

L'esperança fa segur el desplaçament

Per a moltes persones ja arriben les vacances —o ja les estan fruint—, que desitgen i preparen amb il·lusió de fa temps. Viatgen amb avió, cotxe, moto, bici o fins i tot caminant —potser tot fent la ruta de l'apòstol sant Jaume. Ara bé, tots ens beneficiarem de tenir en compte la seguretat, i no només vigilant que no ens robar o destrossar la vida dels altres ni la nostra. Per això cal ser curosos amb les eines que usem i les vies per on ens desplaçem, procurant complir la normativa, que —agraï o no— és per una millor convivència entre tots.

Una virtut humana important és la prevenció, és a dir *pre-veure* les conseqüències d'una situació i prendre les mesures a fi que tinguin una conclusió d'acord amb el que desitgem. Aquesta *visió avançada* és normal dins del món econòmic, però en l'àmbit del trànsit moltes vegades l'oblidem. Quantes vegades el fet de saltar-se un stop o fer un gir prohibit o inoportú ha truncat o desfet la vida de les persones!

L'esperança d'assolir amb èxit l'objectiu proposat, ens ha d'ajudar a aconseguir que els nostres desplaçaments, a més de segurs, siguin també plens de pau, d'alegria i solidaris amb les altres persones, pensant que, com a amics i continuadors de Jesús, hem de predicar amb l'exemple.

Estiguem disposats a donar un cop de mà sempre que calgui, sigui en un accident, una avaria, etcètera. Ser solidaris amb els altres en tot moment farà *segurs els nostres desplaçaments*. Fem de la nostra mobilitat un constant agraïment a la vida que ens ha estat regalada.

Comissió de la Pastoral del Trànsit

61è Aplec de Matagalls

► Se celebrarà el proper diumenge 11 de juliol. Al matí, a les 10 h, a la Creu de Matagalls, trobada, premis a la constància, missa, cant dels adéus. Tarda, a les 17 h, al Centre Cultural Europeu de la Natura de Viladrau, lliurament als guardonats dels premis del 2n concurs fotogràfic de l'Aplec de Matagalls. A les 18 h, a la plaça Major, ballada de sardanes, patrocinada per l'Excm. Ajuntament. Cobla Genisenca. Informacions: Joan Alsina, tel. 933 517 960 i www.aplecmatagalls.cat.

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 66,10-14c)

Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa, tots els qui l'estimeu. Estigueu contents amb ella tots els qui portàveu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: «Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus nodrissons seran portats al braç, i amanyagats sobre els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos». La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

▶ Salm responsorial (65)

R. *Aclama Déu, tota la terra.*

Aclama Déu, tota la terra. / Canteu la glòria del seu nom, / canteu la seva fama gloriosa. / Digueu a Déu: / «Que en són, d'admirables, / les vostres obres!» R.

«Tota la terra es prosterna davant vostre / i canta la glòria del vostre nom». / Veniu a contemplar les gestes de Déu. / Que n'és d'admirable el que fa / amb els homes! R.

Convertí la mar en terra ferma, / passaren el riu a peu eixut. / Ell és la nostra alegria, / ell, que sempre governa amb el seu poder. R.

Veniu, fidels de Déu, escolteu-me; / us contaré el que ha fet per mi. / Beneït sigui Déu: / No ha refusat la meua súplica, / ni m'ha negat el seu amor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 6,14-18)

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella, és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircumcisió no tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú no m'amoini, perquè jo porto en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 10,1-12.17-20)

En aquell temps, el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancessin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: «Hi ha molt a segar i pocs segadors: demaneu a l'amo dels sembrats que envii homes a segar-los. Aneu. Us envio com anyells enmig de llops. No porteu bossa, ni sarró, ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu en una casa digueu primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitgeu reposarà en ell; si no, retornarà a vosaltres. Quedeu-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si en un poble us reben bé, mengeu el que us posin a taula, cureu els malalts que hi hagi i digueu a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop vostre.

»Però si en un poble no us volen rebre, sortiu als carrers i digueu: fins la pols d'aquest poble que se'ns ha posat als peus, us la deixem. Però sapigueu això: el Regne de Déu és a prop. Us asseguro que quan vingui el gran dia, la sort de Sodoma serà més suportable que la d'aquell poble.»

Els setanta-dos tornaren tots contents i deien: «Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del vostre nom.» Jesús els digué: «Sí, jo veia Satanàs que queia del cel com un llamp. Us he donat poder de trepitjar les serps i els escorpins i totes les forces de l'enemic: res no us podrà fer mal. Però no us alegreu que els esperits se sotmetin a vosaltres; alegreu-vos que els vostres noms estiguin escrits en el cel.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 66,10-14c)

Festejad a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis, alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto. Mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado; la mano del Señor se manifestará a sus siervos.»

Jesucrist i els dotze apòstols. Frontal d'Esquius. Museu Diocesà de Barcelona

▶ Salmo responsorial (65)

R. *Aclamad al Señor, tierra entera.*

Aclamad al Señor, tierra entera; / tocad en honor de su nombre; / cantad himnos a su gloria; / decid a Dios: «¡Qué temibles son tus obras!» R.

Que se postre ante ti la tierra entera, / que toquen en tu honor, / que toquen para tu nombre. / Venid a ver las obras de Dios, / sus temibles proezas en favor de los hombres. R.

Transformó el mar en tierra firme, / a pie atravesaron el río. / Alegrémonos con Dios, / que con su poder gobierna eternamente. R.

Fieles de Dios, venid a escuchar, / os contaré lo que ha hecho conmigo. / Bendito sea Dios, que no rechazó mi súplica, / ni me retiró su favor. R.

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los gálatas (Ga 6,14-18)

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, en la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es circuncisión o incircumcisión, sino una criatura nueva. La paz y la misericordia de Dios vengán sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me venga con molestias, porque yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 10,1-12.17-20)

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos y los mandó por delante, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogad, pues, al dueño de la mies que mande obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os mando como corderos en medio de lobos. No llevéis talega, ni alforja, ni sandalias; y no os detengáis a saludar a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: «Paz a esta casa.» Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comed y bebed de lo que tengan, porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa. Si entráis en un pueblo y os reciben bien, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya, y decid: «Está cerca de vosotros el Reino de Dios.»

»Cuando entréis en un pueblo y no os reciban, salid a la plaza y decid: «Hasta el polvo de vuestro pueblo, que se nos ha pegado a los pies, nos lo sacudimos sobre vosotros. De todos modos, sabed que está cerca el Reino de Dios.» Os digo que aquel día será más llevadero para Sodoma que para ese pueblo.»

Los setenta y dos volvieron muy contentos y le dijeron: «Señor, hasta los demonios se nos someten en tu nombre.» Él les contestó: «Veía a Satanàs caer del cielo como un rayo. Mirad: os he dado potestad para pisotear serpientes y escorpiones y todo el ejército del enemigo. Y no os hará daño alguno. Sin embargo, no estéis alegres porque se os someten los espíritus; estad alegres porque vuestros nombres están inscritos en el cielo.»

COMENTARI

Missioners de la pau

L'horitzó de la missió de l'Església és total: molts deixebles són enviats a molts llocs.

A continuació Lluc ens explica quins són els deures més importants del missioner. El primer és la pregària. Igual que Jesús, el deixeble sap que la fecunditat de la seva acció apostòlica neix del contacte viu i personal amb Déu. La missió és una gràcia que només s'obté mitjançant la pregària. El segon deure és anunciar l'Evangelí amb serenitat i valentia, sense mai voler imposar-lo per la força. El missioner és per damunt de tot un missatger de pau, un «anyell enmig de llops». L'últim deure del deixeble està relacionat amb la pobresa. Aquell qui

anuncia l'Evangelí no pot estar lligat al diner i al vestit, a les seguretats materials i a la preocupació pel dia de demà. Accepta allò que li donen i comparteix el que té amb els pobres i malalts. El seu ideal apostòlic és Jesús, «el Fill de l'home que no té on reposar el cap».

En els últims versets de l'Evangelí contemplem la joia dels setanta-dos deixebles i la força irresistible de la seva missió evangelitzadora. La veritable joia dels missioners, és a dir, de tots els cristians no està en el poder, l'èxit o el triomf clamorós sinó en el fet que «els nostres noms estan escrits en el cel».

Dra. Núria Calduch-Benages

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Os 2,16.17b-18.21-22 / Sl 144 / Mt 9,18-26 ■ **dimarts**: Os 8,4-7.11-13 / Sl 113B / Mt 9,32-38 ■ **dimecres**: Os 10,1-3.7-8.12 / Sl 104 / Mt 10,1-7 ■ **dijous**: Os 11,1-4.8c-9 / Sl 79 / Mt 10,7-15 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / Sl 50 / Mt 10,16-23 ■ **dissabte**: Is 6,1-8 / Sl 92 / Mt 10,24-33 ■ **diumenge** vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Dt 30,10-14 / Sl 68 (o bé: Sl 18) / Col 1,15-20 / Lc 10,25-37.

La pàgina evangèlica d'aquest diumenge ens ofereix una petita síntesi de la missió cristiana que podem dividir en tres moments: la missió dels setanta-dos deixebles i el seu significat, els principals compromisos del missioner (pregària, anunci i pobresa) i, en últim terme, la joia i la força de la missió.

En la presentació de Lluc, el camí de Jesús cap a Jerusalem vol significar la missionarietat de l'Església. La dimensió missionera no és solament específica dels dotze apòstols sinó de tota la comunitat eclesial. El número setanta-dos és emblemàtic i representa la totalitat dels pobles del món. Així doncs,

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La comunitat de la fe

a) No és una simple comunitat d'amics —encara que sens dubte l'amistat brollarà en la comunitat—, sinó que està fonamentada en la fe. En concret, aquesta comunitat de fe es realitza en l'Eucaristia. Els qui participen en la celebració eucarística —se suposa que amb una participació plena, conscient i actuosa— formen part, per aquest sol fet de la comunitat cristiana de la fe.

b) Aquesta comunitat de fe realitzada en l'Eucaristia és l'Església, família i Poble de Déu, Cos de Crist, Temple de l'Esperit Sant. Té les seves arrels i la seva finalització en la Santa Trinitat per més que hagi entrat en la història i sigui l'Església que peregrina a Corint o a Barcelona. La dimensió divina (escatològica) de l'Església té el seu arrelament en Déu (Pare, Fill i Esperit Sant), tot i que sociològicament les Esglésies estan lligades a llocs geogràfics.

c) D'ací deriva la condició itinerant de l'Església: aquesta ha de fer el camí que porta al Regne del Cel. Jesús tenia clar que els qui el seguien havien de passar d'aquest món al Pare, cosa que es realitza radicalment en la Creu, però també cada dia mitjançant la fe, l'esperança i l'amor.

d) Finalment, en aquest itinerari de fe, esperança i caritat envers el Regne de Déu, l'Església es retroba a si mateixa com una comunió. La seva condició, fins i tot la condició dels seus sagraments és itinerant i està marcada per l'espai i el temps d'aquest món (cf. LG 48). Però la seva essència més recòndita és determinada per l'alè diví de l'Esperit Sant que l'eleva per sobre de l'error i del pecat. L'Esperit de Jesucrist i del Pare fa que l'Església dels éssers humans sigui una veritable comunió iniciada, tot i que no pas plena segons el disseny de Déu.

Josep M. Rovira Belloso

(La fe cristiana en la societat actual, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Eucaristia i caritat: Mons. Romero

El segle xx ha insistit en el lloc central que ocupa l'eucaristia en la vida de l'Església. El patriarca Atenàgoros de Constantinoble deia: «és en l'Eucaristia on hi ha la raó d'ésser de l'Església: és aquí on ella esdevé misteri de Crist i ens fa participar de la comunió trinitària». Això no és només la consciència d'un gran místic oriental, com era el patriarca; sinó que és també la consciència de la gent simple i no intel·lectual que viu el seu *sensus fidei*: la raó de l'Església és en l'eucaristia.

Tota eucaristia (i sobretot la del diumenge) és una crida a agrair i a viure l'amor de Crist per tothom, però particularment envers els pobres. El segle xx ha vist màrtirs de la caritat, de la donació sense límits, aquells màrtirs als quals Joan Pau II va voler honorar amb motiu del jubileu de l'any 2000.

Penso en Mons. Romero, l'arquebisbe de Sant Salvador, mort fa vint anys, en una situació de gran tensió en què no era fàcil de mantenir un equilibri entre les forces revolucionàries i la repressió militar, entre les embranzides en sentit contraposat que el feien sofrir i enmig de les quals no era fàcil orientar-se.

Mons. Romero va ésser mort davant l'altar de la capella del petit hospital on vivia, als afores de Sant Salvador. Estava celebrant l'eucaristia. S'esfondrà en un bany de sang mentre queia als peus de l'altar. Un màrtir als peus de l'altar, un llibre (la Paraula de Déu), una celebració de l'eucaristia no acabada. Hi ha un secret, el de l'amor.

Un dia abans de morir, parlant a la multitudinària missa de la catedral, el quart diumenge de Quaresma havia dit: «Així com Crist florirà en una Pasqua de resurrecció immarcescible, és necessari també acompanyar-lo en una Quaresma que és creu, sacrifici, martiri. I com ell mateix deia: "Feliços els qui no s'escandalitzen de la creu!"».

Andrea Riccardi

(Déu no té por, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

4. ✠ Diumenge XIV durant l'any. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalanoaragonesa, néta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. Dilluns. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Dimarts. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dimecres. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.;

sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. Dijous. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. Divendres. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; beat Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. Dissabte. Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Perquè les eleccions dels governants es realitzin amb honestedat.

Missionera: Perquè els cristians promoguin la cultura, la justícia i la pau.

ENTREVISTA

MARIA TRULLOLS

Mestra vocacionada

La Gna. Maria Trullols fa 46 anys que és Carmelita de la Caritat-Vedruna i ha dedicat els seus anys d'activitat laboral a l'educació com a mestra i psicopedagoga.

Ara en fa 25 que està destinada a la comunitat de l'escola Vedruna a Manresa. La Gna. Maria sempre s'ha considerat una *mestra vocacionada*, que ha emprat «en tot moment la pedagogia que recomanava santa Joaquina». També en el camp sanitari, en què «es vol viure un estil de vida que és una autèntica aposta per la humanització», es demostra que «el carisma Vedruna té plena vigència, té vida», afirma.

Què aporta d'específic l'educació en les vostres escoles?

El nostre estil educatiu està marcat per uns trets d'identitat. La nostra pedagogia és personalitzadora: es fonamenta en l'amor, creu en la persona, motiva a partir d'allò positiu que hi ha en cadascú i fa que cada persona sigui protagonista del seu propi creixement. La nostra pedagogia és també crítica i realista, creativa i alliberadora, pràctica i activa, i transcendent.

Quines dificultats us trobeu per transmetre la fe?

La primera és que la fe és una vivència i per tant trepitgem un terreny personal, subjectiu i que necessita que emissor i receptor facin l'esforç de sintonitzar la mateixa emissora per entendre el missatge. La segona és que s'ha caigut en la *falsa* creença que la fe no és necessària per viure, però augmenten les consultes al tarot, a la màgia o a la superstició. I la tercera és que no sempre som capaços de transmetre allò que vivim o que voldríem viure.

Com veu els joves d'avui, a nivell de fe?

En recerca pel sentit de les seves vides, en recerca d'allò que els fonamenta i els sosté, sobretot quan les coses no van bé. Potser és una recerca de seguretat. Amb por al compromís, sobretot a un compromís a llarg termini, fins i tot si és de voluntariat. Amb necessitat del grup, perquè la fe és molt difícil viure-la sol. Els joves necessiten trobar-se, parlar, conivir en grup de fe, per entendre dues coses: que no estan sols i que el projecte en què creuen és possible, perquè el mateix grup els ajuda.

Òscar Bardají i Martín

QUERIDOS ABUELOS

Vida laboral y familiar

Muchas madres trabajadoras reconocen que el papel de las abuelas, especialmente las maternas, es fundamental para poder compatibilizar sus respon-

sabilidades laborales y personales. También algunos abuelos varones colaboran en el cuidado de los nietos, supliendo así la escasa oferta de servicios públicos y dados los poco racionales horarios de trabajo de los padres.

Recuerdo el caso de un abnegado abuelo de una población leonesa, quien, como su hija, la madre de un precioso nieto, trabajaba de noche de enfermera en un hospital y estaba amamantando a su retoño, tenía la buena fe de acercarle el pequeño al hospital —cercano, eso sí— para que la madre pudiera mantener su horario de lactancia.

Los abuelos y las abuelas cumplen sus papeles sustitutorios con la mejor intención, compaginando sus actividades propias con el cuidado de sus nietos. A otros les toca supeditar su horario personal a las necesidades de los padres que les dejan los hijos a las ocho de la mañana para que se hagan cargo de ellos y terminan pensando: «Ahora que estaba libre tengo que volver a la rutina».

Según algunas investigaciones, la mitad de las abuelas que atienden a los pequeños les dedican de media cuatro horas al día. Sin olvidar a las abuelas-cocineras, se encargan de acompañar a los niños a la escuela o a las actividades extraescolares, una tarea a la que no pueden llegar la inmensa mayoría de los padres y de las madres que trabajan. El italiano Francesco Tonucci ha puesto esta dedicatoria a uno de sus libros: «A todos nosotros, abuelos, porque sabemos dedicar la parte más libre y desinteresada de nuestra vida a construir el futuro de nuestros nietos».

Dr. Paulino Castells

(Queridos abuelos, Ediciones Ceac, Estimats avis, Ed. Columna)

AGENDA

CRÒNICA

Pa amb oli solidari a Molins de Rei. El passat divendres dia 11 de juny va tenir lloc al menjador del col·legi Sant Miquel de Molins de Rei la primera edició del «Pa amb oli solidari», organitzat per Càritas parroquial de Molins de Rei, amb la participació de 155 persones, i un total recollit de 1.795 € que es destinaran al projecte de Càritas diocesana d'un pis compartit per a dones soles amb fills a Sant Climent de Llobregat. Primer es va explicar aquest projecte als assistents i a continuació es va fer el senzill àpat de pa amb oli i sal o sucre, aigua, olives i un préssec, tots productes donats gratuïtament per diverses botigues de la vila.

Nou programa de gestió parroquial. El passat 12 de juny, Mn. Josep Vicenç Moragues, va presentar aquest nou programa a la parròquia de Sta. Maria de Vilafranca, davant dels consells d'economia de les parròquies de la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf. Al llarg d'aquest curs s'ha anat explicant el seu funcionament en diversos arxiprestats de la Vicaria del Llobregat. S'està comprovant que aquesta eina resulta de gran ajuda per a diversos aspectes, com ara la gestió de llibres sacramentals (baptismes, matrimonis, etc.), dels grups parroquials (catequesi i altres) i la gestió econòmica parroquial.

ESGLÉSIA DIOCESANA

FORMACIÓ

Els cristians i la política en el món actual.

Del 6 al 9 de juliol. Organitzat per la Universitat Abat Oliba, dins dels programes de la Universitat d'estiu. Informació i inscripció: 932 540 911 - <http://estiu.uao.es>.

Mística i espiritualitat al segle XXI. Del 12 al 16 de juliol. Coordinat per Francesc Grané i Terradas, professor de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull i director del Centre Edith Stein de Barcelona. Aquest curs té per objectiu fer una introducció al món de les espiritualitats, definint els conceptes d'espiritualitat, mística i experiència religiosa; farà també una revisió sobre la mística d'alguns camins espirituals, especialment aquells amb més sintonia amb les societats occidentals contemporànies, com poden ser Edith Stein o Sant Joan de la Creu.

Natura i espiritualitat al Miracle. 6-8 d'agost. Aquesta és la darrera cita del cicle de quatre caps de setmana organitzat pel Santuari del Miracle i adreçat a persones que vulguin experimentar el valor simbòlic de les estacions de l'any, relacionades en el procés interior personal. Aquest cap de setmana és el moment de l'estiu. Els participants combinaran un temps de caminada contemplativa amb audicions musicals comentades i projeccions de pel·lícules adients a l'estació. Informació: 973 480 002, casespi@santuarielmiracle.com, www.santuarielmiracle.com.

CULTURA

Concert a Sitges. Dissabte, 10 de juliol, 22 h. Concert de cant coral a càrrec del cor ST Nicholas Catholic High School Choir, d'Anglaterra. Organitzat per l'Associació Amics de l'orgue de Sitges. Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla.

Tinc una història per explicar-te...

El P. José Antonio Hidalgo pertany als Fills de la Sagrada Família, Jesús, Maria i Josep i treballa en el món de l'educació, al col·legi Sant Lluís-Bosch de Begues. Ens explica què significa per a ell testimoniar i anunciar la Bona Nova, amb l'accent del carisma del P. Manyanet.

El segle XIX va ser una època de grans canvis socials i revolucions. Davant d'aquesta situació, molts sants i santes del nostre país no es van arronsar sinó que van emprendre grans obres d'evangelització. El pare Manyanet fundà els Fills de la Sagrada Família i les Missioneres Filles de La Sagrada Família de Natzalet. És anomenat «apòstol i profeta de la família». Un vertader evangelitzador de la família sota la inspiració i empara de la Família de Natzalet. Les congregacions fundades per ell segueixen el seu projecte.

Com a sacerdot i educador, em plantejo l'educació com un repte, una aventura fascinant on acompanyem els alumnes a créixer com a persones des d'un punt de vista integral i harmònic, a fi de preparar-los i fer-los participants actius en la transformació de les famílies i la societat segons els criteris de l'Evangelí.

L'objectiu del pare Manyanet quedava formulat d'aquesta manera: «Fer de cada llar un Natzalet.» Es tracta d'un projecte de gran actualitat i urgència: és coneguda la sol·licitud de Joan Pau II i Benet XVI per la família. A Natzalet, encara ressonen les paraules de Pau VI: «Aquí, hi aprenem la manera de viure en família. Que Natzalet ens ensenyi què és la família, què és la seva comunió d'amor, què és la seva bellesa, nítida i greu, quines són les seves propietats sagrades i inviolables, que ens demostrï com és de dolça la institució de la família, que no hi ha res que pugui substituir; que ens il·lustri sobre la seva comensal fonamental en l'ordre de la societat.»

Viure com a sacerdot educador la preocupació per la formació cristiana de la joventut i la pastoral familiar és un gran repte, perquè el futur de l'Església i de la societat depenen en gran manera de la salut de la família, primera església domèstica.

ECO DE LA PALABRA

Ojos, labios y corazón del sacerdote

Dios nos ha concedido la gracia de conocer algunas personas que han sabido realizar en sus vidas lo que al común de los mortales parece difícil o, incluso, imposible. Recuerdo especialmente un laico, muy cercano a mí, para mí admirable, muy inteligente y culto, de una perfecta nobleza y fidelidad a la Iglesia y al obispo, pero a la vez radicalmente libre para manifestar lo que creía era verdad. De hecho, hablaba y actuaba con absoluta fidelidad y libertad a la vez, sea ante la autoridad, sea ante un hermano del Movimiento (de Acción Católica). No siempre se hacía lo que él decía, pero siempre era escuchado: sus palabras tenían el peso de la autenticidad de su persona y de la limpieza de intención. Yo mismo comprobé que eso no lo hacía sin pagar el precio de fuertes sufrimientos internos y de alguna que otra enfermedad.

El manuscrito lo pide al sacerdote:

«Clarividente, hablando con franqueza, un amigo de la paz, un enemigo de la inercia, siempre constante...»

La clarividencia y la franqueza en el hablar parecen dos hermanas que van de la mano: es una misma claridad, tanto en el conocimiento como en el habla. Pero a veces alguna de las dos se pierde por el camino y, entonces, el efecto es nefasto. Una verdad conocida y no manifestada por miedo, es como si no existiese; un hablar franco, que no diga una verdad es una mentira inútil. Lo que se le pide al sacerdote es unos ojos de la inteligencia bien despiertos y, a la vez, unos labios libres y valientes para decir la verdad conocida.

Un poco más difícil es que estas dos virtudes den la mano también a la paz. Ya nos decían los filósofos griegos que podemos ser amigos y procurar la paz que da la amistad, pero que más amigos tenemos que ser de la verdad, y ésta no se puede esconder. Por otra parte, ¿de qué nos serviría la paz, si no fuera construida sobre la verdad? ¿De qué sirve un sacerdote simpático y amable, que ama a todos y de todos es amado, si goza de esta paz, porque nunca dice la verdad tal y como es, sino que sólo manifiesta lo que cada cual quiere escuchar? Los amigos de la verdadera paz lo son antes de la verdad.

Aún se nos habla de otra amiga, que dándole la mano, aporta al grupo de virtudes el gran valor

de la eficacia. Es la constancia. Vive muy ligada a la firmeza y la fidelidad y no tiene nada que ver con la inercia (falta de fuerza y creatividad) y la tozudez (falta de escucha, de flexibilidad y de cordura). Frente a la inercia, la constancia es activa, frente a la tozudez, permanece abierta. Aprendamos del Apóstol de la Nueva Alianza:

—El sacerdote no lleva ningún velo en la cara, ni para mirar ni para hablar: va con los ojos abiertos y la cara descubierta reflejando la gloria de Dios (2Co 3,12-18).

—Su palabra, en tanto que Palabra de Dios, no está encadenada (2Tm 2,9), sirve a la verdad con paz, amor y pedagogía (2Tm 2, 22-26).

—Permanece en su servicio, «constante en el amor no fingido» (2Co 6,6) hasta desgastarse y consumirse (2Co 4,16).

Nada de lo que pedimos al buen sacerdote resulta contradictorio si recordamos que, como virtud evangélica, siempre es obra del Espíritu Santo, el Dios - amor en él.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat